

Sfaturile bufniței

Bufnița devenise în pădure renumită datorită înțelepciunii sale. Pe animalele certate le sfătuia să se împăce numaidecât, pe pui îi învăța să le mulțumească întotdeauna părinților pentru orice lucru, cât de mic, animalelor tinere le zicea să le ajute pe cele bătrâne, celor bătrâne le zicea să fie îngăduitoare cu cele tinere și tot așa.

Într-o zi, vrabia s-a dus cu îndrăzneală la bufniță:

– Ce tot vorbești de împăcare și recunoștință? Când ai dreptate trebuie să lupți pentru cauza ta, să nu te lași călcat în picioare!

Bufnița așteptă ca mica și guraliva vrabie să tacă, apoi i-a spus așa:

– Draga mea, nu știi prea multe lucruri despre viață, dar am văzut multe înmormântări. Pe lângă durerea pricinuită de pierderea cuiva drag, mai există o durere: că nu ai avut ocazia să-i mulțumești pentru grijile și eforturile depuse pentru tine, sau că nu ați mai avut șansa să vă împăcați, că v-ați fi putut cunoaște mai bine, că v-ați fi putut ajuta mai des...

Vrabia făcea ochii mari și nu-și găsea replica potrivită.

Bufnița continuă:

– Bineînțeles că sunt situații în viață când trebuie să lupți ca să dovedești că ai dreptate, să nu te lași umilit... Dar vezi tu, din ce-am văzut eu în atâta amar de ani, nu merită să trăiești tot restul vieții cu regretul că ai fi putut face mai mult pentru cineva, dar e prea târziu... De aceea îi sfătuiesc pe toți să se împăce, să le spună celor apropiați ce simt față de ei și să se ajute reciproc.

Vrabia nu se aștepta la un asemenea răspuns și, rușinată de îndrăzneala și necugetarea ei, a cerut iertare și a plecat îngândurată.

**Pacea este de patru ori
mai mare decât dreptatea.
(Pateric)**

Adevărata comoară

Într-o zi, șoricelul a găsit harta unei comori și s-a hotărât să o descopere. A pornit la drum și a mers ce a mers până ce l-a întâlnit pe urs.

– Ești suficient de puternic și de curajos pentru a veni cu mine să găsim o comoară?

Ursul a acceptat propunerea șoricelului și au pornit la drum. Pe măsură ce mergeau, pădurea devenea deasă și întunecoasă. Șoricelului i s-a făcut frică, dar ursul l-a îmbărbătat tot timpul.

Când cei doi au ajuns la poalele unui munte, l-au întâlnit pe iepuraș:
– Tu ai un auz excelent și ai putea să ne alarmezi în caz de pericol. Nu vrei să vii cu noi în căutarea unei comori?, l-a întrebat ursul.

Iepurașul a acceptat propunerea și i-a însoțit. Muntele pe care trebuiau să-l urce era foarte înalt și stâncos. Iepurașul a alunecat, dar șoricelul a fost suficient de iute să îi dea o mână de ajutor. Cu auzul lui ascuțit, iepurașul era atent la fiecare pas, la toate pericolele, și-i îndrepta cu dibăcie pe tovarășii săi către vârful muntelui. Acolo l-au întâlnit pe vultur. Acesta le-a vorbit cu înțelepciune, spunând:

– Felicitări, ați găsit comoara!

– Unde este?, exclamă toți surprinși.

– Împreună ați străbătut pădurea cea întunecoasă și ați urcat muntele cel stâncos. Niciodată nu ați fi reușit de unul singur.

Toți s-au uitat unul la celălalt și au realizat că vulturul avea dreptate! Împreună au găsit **prietenia!**...
Și, într-adevăr, au găsit cea mai de preț comoară!